

til, ... kanske ogsaa hjemme i vor egen Menighed. Hvad mener I derom, Venner?"

„Jo, jo! — Hør, hør!“ ringede det igen fra Skibberupperne.

Henne i Udkanten af Forsamlingen stod Emanuel. Hvor ærlig han end kæmpede med sig selv, hvor ydmyg han end forholdt sig sin Herres strenge Bud: „Slaar nogen dig paa din højre Kind —“ hans Blod kogte, hans Stolthed vaandede sig. Han tabte tilsidst Herredømmet over sig selv og vilde styrte op paa Talerpladsen; men i det samme greb Hansine ham i Armen og sagde:

„Lad os komme bort herfra.“

„Ja, bort ... bort herfra!“

Med bøjet Hoved fjernede han sig hastig, mens Væverens fortsatte Forhaanelser og Vennernes Bifaldsraab fulgte ham som Svøbesmæld om Ørene.

Paa Vejen ned til Stranden faldt han i en heftig Graadkrampe, saa han maatte sætte sig paa Grøftekanten, mens Hansine tørrede den kolde Sved af hans Pande. Ane havde fulgt dem paa Vej og var betuttet bleven staaende et Stykke fra dem. Da Anfaldet var ovre, kom Hansine hen til hende og sagde, idet hun gav hende Haanden:

„Saa er det altsaa en Aftale, — naar du hører fra mig?“

„Men er det da virkelig dit Alvor, Sine? Jeg kunde ikke rigtig tro paa det før.“

„Jo, nu er det bestemt, — dersom du da vil have mig.“

„Om jeg vil, min Putte! Det kan du vel tænke! ... Men hvad troer du dog, Emanuel vil sige?“

„Det veed jeg ikke, men du skal faa Brev fra mig. Farvel saa længe.“

Henne paa Grøftekanten havde Emanuel løftet Hovedet. Gennem Taarer saa han den mørke Menneskemasse deroppe paa Højen og Væver Hansens duvende Skikkelse mod den lyse Hori-
sont. Han mindedes den Tid, da han var kommen her ud under Guds frie Himmel, i Troen paa her at finde Menneskehjertet bevaret i dets oprindelige Renhed og Enfold, — og deroppe stod